

FENT I DESFENT

Obdúlia

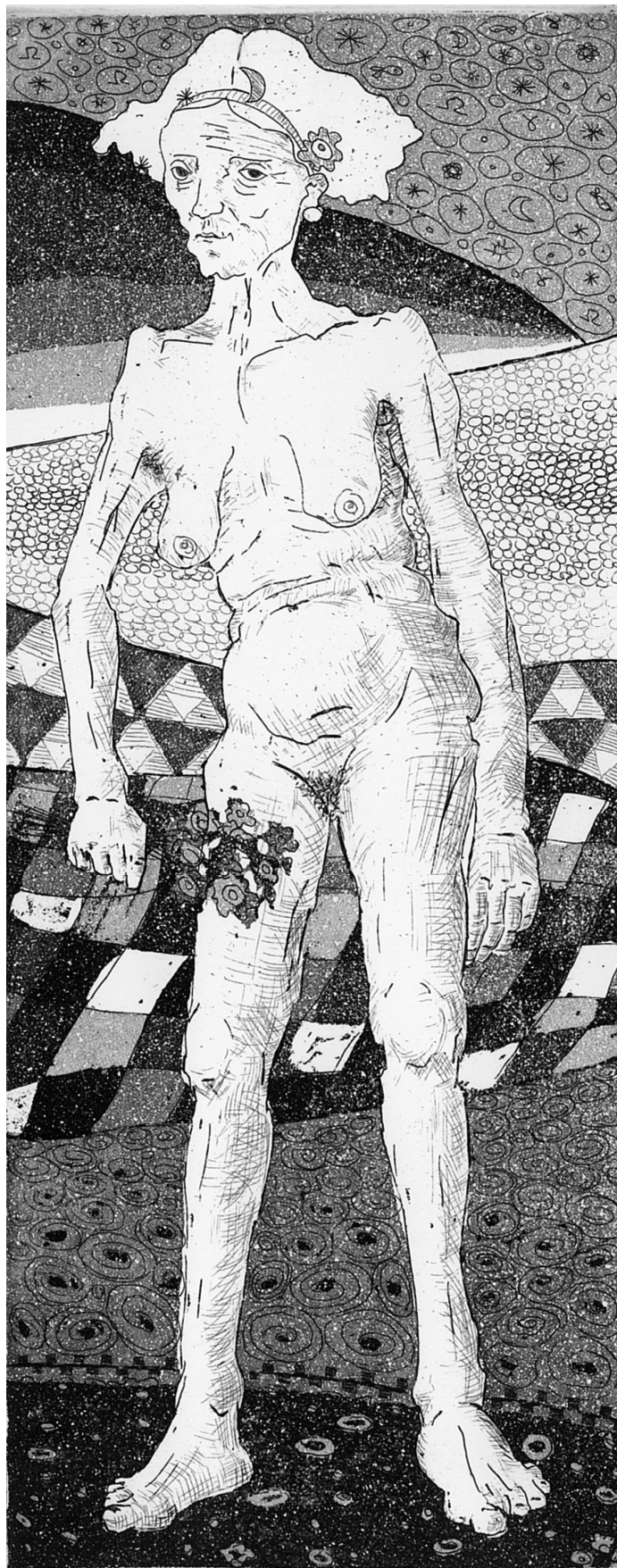
En entrar a casa, la mare em digué: la tia Obdúlia s'està morint, si vols anar a veure-la... Quants anys tenia, setze? Era l'hora de dinar, la mare feinejava a la cuina. Vaig enflar el carrer de terra, estret i llarg, flanquejat per cases baixes sota un sol fustigador. Pel nostre cantó, el poble són tres carrers que corren paral·lels tot seguint la lleu curvatura de la badia. Els carrers que puguen des del mar són escalonats. A aquella hora tothom es guarda a casa i els carrers són buits. Amb pas lleuger vaig arribar a la porta vidriada. A l'interior de l'estança regnava una frescor humida i l'olor dolça i apegalosa m'era agradable. Era l'olor de les cases marineres, olor de pulcritud austera.

Vaig pujar l'escala de rajoles gastades que donava als dormitoris. La meva tia reposava sobre el llit envoltada pel seu germà, el fill i la neta, la meva cosina. Em vaig afegir al perímetre del llit amb la mirada hipnotitzada sobre l'allitada, sense saber què dir. La cambra, senzilla, la formaven una tauleta i el llit de barrots coronat en els seus angles per unes boles de llautó brunyides i brillants. Enfront, una calaixera amb un cobertor de ganxet, com un altar, donava prestància a l'estança. El terra de rajols envellits i granats patia cert bombament. Tot era humil i polít. El posat dels presents no mostrava compunció, ans acceptació i serenor estoica d'uns fets indefugibles. La imatge de la moribunda sobre el llençol blanc, vestida amb una camisa de dormir blanca, els cabells desfets blancs, componien un ambient serè, gens tràgic, emparat pel silenci, ja que ningú deia res. Se m'apareixia com una nina malalta. Amb els ulls clucs, semblava que dormís, però agonitzava. Amb intervals regulars, però molt espaiats, obria la boca desdentegada, àvida de vida encara. El seu rostre semblant al d'una Verge Maria mostrava placidesa, una pàtina de joventut indefinida. M'era sorprenent veure aquella blancor arreu, realçada per la llum del migdia que entrava per la finestra. Moria en la llum, jo que sempre l'havia vista abillada totalment de negre! Havia perdut el marit de molt jove i no s'havia tornat a maridar, recollida en una soledat virginal. Quan jo pujava al poble i l'anava a veure, em somreia sempre i, amb una mà blanca, delicada i freda, m'acariciava. No deia gairebé res i no l'entenia prou bé de tan fluix com parlava. Jo li besava la galta blanca i freda.

Esperava. No gosava marxar, em semblava indecorós. M'afigurava retre-li un tribut, un respecte d'adolescent insegur. D'alguna manera, crec que m'embargava cert gaudi inconscient i estrany que em feia restar allà. Aquella situació em tenallava a una realitat, a un procés de punt final. Per primer cop era testimoni d'una finitud, de tastar una realitat definitiva. Aquells alens van durar uns quants minuts; després va deixar d'exhalar. La meva cosina va dir: ja està! Tots tres van desfalcicar el llençol en què reposava i van fer la intenció d'alçar-la, però la tia Obdúlia va tornar a respirar amb intervals eters. Tots esperaven que tot s'acabés. Després d'un llarg minut, molt llarg, no va tornar a descloure els llavis secs. Algú va dir: ara sí! Tots tres van agafar el llençol per les puntes i l'alçaren del llit a pes per portar-la a l'altra cambra a fi de vestir-la. Em vaig retirar arran de paret. En passar davant meu, al cadàver, enclotat dins el llençol, se li van doblegar les cames de tal manera que la camisa li va quedar arromangada fins a la cintura deixant lliure la seva nuesa. Se m'oferien a un pam les seves cuixes llargues i blanques i el seu sexe gairebé virginal com el d'una criatura. Em va plaure veure aquell cos inert.

No sabia pas com qualificar-ho, però crec que vaig tenir una revelació estranya, gairebé mística. Havia après alguna cosa. Acabava de viure una agonia i una mort en pocs moments. Era testimoni silent d'un traspàs al no res.

| Llorenç Marquès |

Gravat: Rat Gallart i Alsina

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

Coordinació: Anna Aguiló i Marta Gallart.